

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/329/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3212204625
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3212204625.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Stanislavy Markovej a členov JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421 proti odporcovi Slovenská republika- Ministerstvo spravodlivosti SR so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 21.01.2014 č.k. 5C/183/2012- 110 jednohlasne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 175,- eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 885,12 eur z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou. Okresný súd vec právne posúdil podľa ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.12.2006, ust. § 3 ods. 1 písm. d), §4 ods. 1 písm. a) bod 1., § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, a § 17 ods. 1, 2, 3 písm. a), b), c), d) § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 103, 104 ods. 2 a 154 ods. 1 O.s.p.. Okresný súd zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju zamietol. Súd najskôr skúmal, či sú splnené podmienky konania. Odporca namietal, že vo veci konajúci súd nie je oprávnený skúmať prieťahy v konaní. S týmto názorom sa súd nestotožnil a je toho názoru, že je daná jeho právomoc vo veci konať. Vo veciach náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. sú oprávnené konať okresné sudy. Právnym základom nároku na náhradu škody podľa citovaného zákona môže byť aj nesprávny úradný postup súdu, pričom tento môže spočívať aj v prieťahoch v konaní a aj v nerozhodnutí v zákonom stanovenej lehote. Pokiaľ sa navrhovateľ domáha náhrady škody podľa citovaného zákona na základe nesprávneho úradného postupu exekučného súdu spočívajúceho v nerozhodnutí v zákonom stanovenej lehote, je tak daná právomoc a príslušnosť okresného súdu tento nárok vecne posúdiť, prejednať a rozhodnúť o ňom. Jednou z podmienok konania o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, alebo nesprávnym úradným postupom, je predbežné prerokovanie na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 15 zákona. V tejto veci navrhovateľ podal žalobný návrh skôr, než uplynula lehota 6 mesiacov od prijatia jeho písomnej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody ministerstvom. Čiže v čase začatia konania nebola splnená podmienka na podanie žaloby, keďže od prijatia žiadosti ministerstvom do podania žaloby neuplynula lehota 6 mesiacov. Ministerstvo však nárok navrhovateľa do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti neuspokojilo a táto lehota uplynula

skôr, než súd vo veci rozhodol. Námietku odporcu o nesplnení podmienky predbežného prerokovania nároku vyhodnotil súd ako nedôvodnú. Podľa názoru súdu ide v tomto prípade o taký nedostatok podmienky konania, ktorý je odstrániteľný, a ktorý v konaní bol odstránený tým, že v priebehu konania uplynulo od prijatia žiadosti ministerstvom do dňa rozhodnutia súdu viac ako 6 mesiacov a ministerstvo v tejto lehote nárok navrhovateľa na náhradu škody neuspokojilo. Tým bola splnená podmienka, aby súd mohol vo veci konať a o predmete sporu vecne rozhodnúť, pričom pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. V tomto nebolo potrebné vykonávať ani dokazovanie oboznámením spisu ministerstva k predbežnému prerokovaniu nároku navrhovateľa na náhradu škody a tento dôkaz ako nadbytočný súd ani nevykonal. Skutočnosť, že navrhovateľ žiadosť podal, nebola sporná a vyplýva aj zo samotnej žiadosti navrhovateľa, ktorá je opatrená podacou pečiatkou ministerstva, a ktorej kópia je na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou založená v spise pod spis. zn. Spr/843/2012. Taktiež niet dôvodu vykonávať takýto dôkaz za účelom zistenia uplynutia času a ani za účelom zisťovania, či bol nárok navrhovateľa uspokojený, keď už z vyjadrenia odporcu vyplýva, že nebol. Pokiaľ odporca namietal procesné nedostatky žaloby, tak je pravdou, že žaloba mala nedostatky, no nie také, aby odôvodňovali postup súdu podľa ust. § 43 ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ uviedol v žalobe rozhodujúce skutočnosti a z označenia veci bolo možné zistiť, z ktorej konkrétnej exekučnej veci svoj nárok odvodzuje. Taktiež nebolo potrebné predkladať listiny z exekučného spisu, keďže tento je spisom tunajšieho súdu a všetky relevantné skutočnosti možno z neho zistiť. Námietka odporcu, že zo žaloby nie jasný titul nároku na náhradu škody, je neopodstatnená. Navrhovateľ svoj nárok na náhradu škody skutkovo zdôvodnil a nie je potrebné, aby ho aj právne posúdil. Navrhovateľ svoj nárok vo svojom základe zdôvodňoval nesprávnym úradným postupom súdu. Tento mal spočívať v nerozhodnutí o návrhu na zmenu exekútora v lehote stanovenej Exekučným poriadkom. Z uvedeného dospel súd k záveru, že nárok navrhovateľa je uplatnený pre nesprávny úradný postup - nerozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora v zákonom stanovenej lehote. Pokiaľ ide o navrhovateľom tvrdené nerozhodnutie v zákonnej lehote v exekučnom konaní v súvislosti s rozhodovaním o jeho návrhu na zmenu exekútora, tak súd dospel k záveru, že k tomuto došlo. Exekučný poriadok v ust. § 44 ods. 8 stanovoval 30 - dňovú lehotu na rozhodnutie súdu o zmene exekútora od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Exekučný súd síce nemohol objektívne rozhodnúť o návrhu na zmenu exekútora v zákonom stanovenej lehote, keď bezodkladne vyzval pôvodného exekútora na predloženie spisu a vyčíslenie trov, no tento súd doručil svoje vyjadrenie a spis až po uplynutí súdom určenej lehoty a zároveň po uplynutí 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora, avšak už dňa 12.01.2011 mal exekučný súd všetky podklady pre rozhodnutie o návrhu oprávneného na zmenu exekútora, no o tomto rozhodol až dňa 28.03.2012. Pri rozhodovaní o zmene exekútora tak došlo aj k zbytočným prietahom zo strany exekučného súdu. Akékoľvek nedodržanie zákonnej lehoty nemožno síce považovať za zbytočné prietahy v konaní, no rozhodne možno za ne považovať rozhodnutie súdu o návrhu po viac ako roku od predloženia posledných potrebných podkladov k rozhodnutiu. V súvislosti s rozhodovaním o návrhu oprávneného na zmenu exekútora tak došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie a rozhodnutie veci bez zbytočných prietahov a tým aj k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu. Odporca považoval nárok navrhovateľa za nepreukázaný z dôvodu nepreukázania ani jednej zo skutočností uvedených v § 9 ods. 2 zákona v znení účinnom od 01.01.2013. Z tohto hľadiska by síce bol nárok navrhovateľa nepreukázaný a nedôvodný, no podľa názoru súdu nemožno toto ustanovenie v danej veci aplikovať, keďže o návrhu na zmenu exekútora bolo rozhodnuté exekučným súdom podstatne skôr, než nadobudlo účinnosť uvedené ustanovenie, a taktiež navrhovateľ svoj nárok uplatnil skôr, než nadobudlo účinnosť uvedené ustanovenie. Navrhovateľ podal žiadosť o predbežné prerokovanie a aj žalobu pred nadobudnutím účinnosti uvedeného ustanovenia a hoc sa javí byť uvedené ustanovenie procesného charakteru a novela zákona, ktorou bolo zavedené, nemá žiadne prechodné ustanovenia, nemožno ho použiť, pretože súd by to považoval za retroaktívne a o návrhu na zmenu exekútora rozhodoval exekučný súd a navrhovateľ sa svojho nároku na náhradu škody začal domáhať v čase, keď uvedené ustanovenie nebolo účinné a nebolo tak ani povinnosťou navrhovateľa podávať sťažnosť na prietahy v konaní, prípadne iným, v uvedenom ustanovení uvedeným prostriedkom preukazovať základ svojho nároku na náhradu škody. Napriek nesprávnemu úradnému postupu súdu, prietahom v konaní exekučného súdu pri rozhodovaní o návrhu oprávneného na zmenu exekútora, súd navrhovateľovi náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy nepriznal. V prvom rade bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená z dôvodu nespôsobilosti exekučného titulu predloženého navrhovateľom. Exekučným titulom mala byť notárska zápisnica, pričom nespôsobilosť exekučného titulu spôsobil samotný navrhovateľ, keď notárska zápisnica bola vyhotovená na podklade neplatných ustanovení v úverovej zmluve pripravenej navrhovateľom. V tejto súvislosti sa súd stotožňuje s tým názorom odporcu, že uplatňovanie si nároku na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy navrhovateľom v peniazoch

je skutočne výkonom práva, ktorý odporuje dobrým mravom, a to aj tým najzákladnejším pravidlám slušnosti. Je tomu tak z dôvodu, že navrhovateľ sám inicioval exekúciu na podklade nespôsobilého exekučného titulu, teda exekúcia sa vôbec nemala začať. Keď sa však už exekúcia začala a navrhovateľ podal v nej procesný návrh, domáha sa peňažných nárokov z dôvodu, že o ňom nebolo rozhodnuté v zákonnej lehote. Takýto postup navrhovateľa považuje súd za nekalý, v rozpore s pravidlami slušnosti a teda s dobrými mravmi, keď navrhovateľ sa snaží získať finančné prostriedky od štátu za prietahy exekučného súdu v konkrétnej exekučnej veci, keď sám navrhovateľ spôsobil nespôsobilosť exekučného titulu, exekúcia vôbec nemala byť vedená a práve navrhovateľ ako oprávnený v exekúcii, resp. ešte pred vydaním notárskej zápisnice ako veriteľ postupoval spôsobom zjavne nevýhodným pre druhú, ekonomicky slabšiu zmluvnú stranu, a to stanovením takých podmienok úveru a možnosti jednoduchého získania exekučného titulu, že by to bolo pre povinného - fyzickú osobu likvidačné (napr. úrok z omeškania 0,25 % denne, t. j. 91,25 % ročne). Už len z tohto dôvodu - výkonu práva v rozpore s dobrými mravmi - bola žaloba nedôvodná. Keďže žaloba bola nedôvodná z uvedeného dôvodu, nevykonala súd už z dôvodu hospodárnosti a ako nadbytočné ďalšie dôkazy, a to najmä znalecký posudok na preukázanie výšky škody, ktorý si mal dať navrhovateľ vypracovať. Navrhovateľ však zároveň žiadnym dôkazom nepreukázal a ani nenavrhol žiaden dôkaz na preukázanie priamej príčinnej súvislosti medzi nerozhodnutím exekučného súdu v zákonnej lehote, resp. prietahmi exekučného súdu a majetkovou škodou navrhovateľa. Časť vyčíslenej majetkovej škody mala navrhovateľovi vzniknúť administráciou listín a komunikáciou s pôvodným exekútorom a časť na administratívne spracovanie textov v súvislosti s urgenciami exekučného súdu. Navrhovateľ však takéto listiny konkrétne neoznačil, nepredložil a exekučný spis neobsahuje žiadnu urgenciu a ani len žiadosť o informáciu o stave rozhodovania exekučného súdu o návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, bolo by možné ju navrhovateľovi priznať v prípade, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ však ani len nenavrhol žiaden dôkaz, ktorý by mal preukázať, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Navrhovateľ náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňoval aj viacerými rizikami, ktorým boli vystavené jeho oprávnené záujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Uplatnenú nemajetkovú ujmu zdôvodňoval aj negatívnymi pocitmi svojich majiteľov a konateľov, stratou zisku, zánikom podnikateľských plánov a ovplyvnením ďalších podnikateľských postupov navrhovateľa. Uvedené zdôvodnenie uplatneného nároku je v súvislosti s označenou exekučnou vecou zjavne neopodstatnené. V prvom rade sú členovia riadiacich orgánov navrhovateľa a jeho majitelia osobami odlišnými od navrhovateľa ako právnickej osoby, a preto ich pocity a ich prípadné finančné straty, resp. dosiahnutie nižších ziskov, než aké očakávali, sú bezpredmetné. Riziká, ktorým mal byť navrhovateľ vystavený v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, sú ničím nepreukázané a nepodložené tvrdenia navrhovateľa. Vo všeobecnosti možno skonštatovať, že riziko insolvenčnej povinnosti je vždy tak, ako je vo všeobecnosti možné skonštatovať, že aj insolventný povinný môže nadobudnúť majetok dedením, darom, prípadne inak a vymoženie pohľadávky, ktoré sa môže v istom čase javiť ako neúspešné, sa stane úspešným. Riziká, že povinný zanikne (zomrie, ak ide o fyzickú osobu), alebo že exekútor stratí kontakt s povinným, sú vo všeobecnosti taktiež dané vždy bez ohľadu na rozhodovanie o zmene exekútora. Okrem toho pri zániku povinného - smrti fyzickej osoby prichádza predsa do úvahy uspokojenie vymáhanej pohľadávky oprávneného dedičmi, ktorí zodpovedajú za dlhy poručiťela do výšky ceny nadobudnutého dedičstva. Ide však rovnako o teoretické úvahy, ako sú aj teoretické úvahy navrhovateľa o rizikách a tým aj o nemajetkovej ujme, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Súd nepriznal navrhovateľovi požadovaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy aj z toho dôvodu, že ako oprávnený v exekúcii zanedbal prevenčnú povinnosť, žiadnym spôsobom sa od podania návrhu na zmenu exekútora až do rozhodnutia o tomto návrhu nezaujímal, v akom štádiu je rozhodovanie o tomto návrhu. Tvrdené urgencie exekučného súdu navrhovateľ nepreukázal, dokonca podľa obsahu exekučného spisu sa navrhovateľ ani len neinformoval o stave konania. Nárok navrhovateľa na zaplatenie nemajetkovej ujmy je zjavne v rozpore s dobrými mravmi aj pri porovnaní rizík tvrdených navrhovateľom v žalobe a rizík, ktorým bol v danej exekučnej veci vystavený povinný v dôsledku nevyváženej a zjavne nevýhodnej úverovej zmluvy pripravenej navrhovateľom, z ktorej nárokov sa navrhovateľ v exekučnom konaní domáhal, pričom už bolo v exekučnej veci právoplatne rozhodnuté, že sa ich domáhal neoprávnene. Z uvedených dôvodov súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Navrhovateľ založil do jedného z konaní v obdobnej veci originál znaleckého posudku, ktorý považuje za dôležitý dôkaz vo veciach jeho viacerých žalôb, ktorými sa domáha nárokov z titulu zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup exekučných súdov. Súd do tohto spisu síce založil kópiu posudku, no dôkazu touto listinou nevykonala, keďže v návrhu na

zrušenie pojednávania navrhovateľ spresnil, že ho žiada vykonať v prípade, ak ide o žalobu agendy "ISTINAA RS", čo nie je tento prípad. Okrem toho aj v prípade, že by navrhovateľ tento dôkazný návrh nespresnil, nie je potrebné takýto dôkaz vykonať, keďže ide o znalecký posudok č. 1/2013 vypracovaný znalcom doc. JUDr. PhDr. Miroslavom Slašťanom, PhD. na žiadosť navrhovateľa za účelom zistenia, či je právom EÚ zakázané, aby majetkové spory, v ktorých zmluvnou stranou je spotrebiteľ, mohli byť rozhodované rozhodcom alebo rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní, pričom takýto posudok nemá význam z hľadiska skutkového zdôvodnenia nároku uplatneného v tomto konaní. Z ústavnej sťažnosti, ktorú mal navrhovateľ v tejto veci podať, vyplýva, že navrhovateľ mienil v tomto konaní navrhnuť vypočutie svedkov, a to z osôb pôsobiacich na súde vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu súdu. Navrhovateľ riadnym procesným spôsobom v konečnom dôsledku takýto dôkaz nenavrhol, no napriek tomu súd konštatuje, že v prejednávanej veci by bolo nadbytočné vykonávať akékoľvek dokazovanie výsluchom svedkov z uvedených osôb, keď jediným objektívnym dôkazom o prípadných prieťahoch v konaní, resp. o inom nesprávnom úradnom postupe súdu môže byť iba exekučný spis, z ktorého sú zrejmé všetky úkony a rozhodnutia súdu v danej veci, ako aj dĺžka konania a čas vykonávania jednotlivých úkonov. Keďže žaloba bola nedôvodná, súd ju v celom rozsahu zamietol, a to bez toho, aby vo veci rozhodoval medzitýmym rozsudkom o právnom základe uplatneného nároku, keďže takýto postup by bol nehospodárny.

Na pojednávaní súd o trovách konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému odporcovi priznal náhradu trov konania, ako budú uvedené v písomnom vyhotovení rozsudku. Keďže odporca trovy konania nevyčísľil v lehote podľa § 151 ods. 1 O. s. p. a zo spisu mu žiadne trovy nevyplývajú, rozhodol súd, že mu náhradu trov konania nepriznáva, keď v zmysle § 151 ods. 2 O. s. p. nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania - výrokom vyhláseného rozsudku o náhrade trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu (nie jeho ako navrhovateľa) a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. On uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Ďalej uvádzal odvolacie dôvody ku označené ako dôvody ku skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie. Poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie

voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný list. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdavkov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdavky, poštovné a telekomunikačné výdavky. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. z týchto dôvodov:

Odvolací súd súhlasí s názorom okresného súdu, že v danej veci bol naplnený prvý predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu a to existencia nesprávneho úradného postupu. Keďže nebola v exekučnej veci dodržaná zákonom stanovená 30-dňová lehota na rozhodnutie, ide o nesprávny úradný postup súdu v zmysle prietahov v konaní. Nesprávny úradný postup sám, bez kumulatívneho splnenia ostatných predpokladov - vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, nezakladá vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci. Okresný súd v napadnutom rozsudku podrobne odôvodnil nenaplnenie naposledy uvedených predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu a konštatoval, že navrhovateľ nepreukázal vznik škody a príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ, napriek úvodnému všeobecnému uvedeniu odvolacích dôvodov, vo svojom odvolaní neuviedol (nepochybné z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní na súdy), aké konkrétne nedostatky meritórnemu posúdeniu prejednávaneho prípadu, vecnému dôvodu zamietnutia návrhu, vytýka. Uvádza len všeobecné konštatovania (napr. „súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“, „súd úplne ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdavkov na administratívne spracovanie textov urgencií atď.“), ktoré uvádzal aj v návrhu. Okrem toho uvedené odvolacie tvrdenie nevyplýva z predmetného rozhodnutia a nezodpovedá ani skutkovým zisteniam ani právnemu hodnoteniu uvedenému v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu. Navrhovateľ v odvolaní nenapadol podrobné skutkové a právne závery okresného súdu o nepreukázanom naplnení ďalších predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu (neexistenciu škody a príčinnej súvislosti), a preto

tieto právne posúdenia nie sú predmetom odvolacieho prieskumu. Rovnako navrhovateľ v odvolaní žiadnou odvolacou námietkou nenapadol hmotnoprávne dôvody zamietnutia návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy, a preto tieto nie sú predmetom odvolacieho prieskumu.

Napadnutý rozsudok považuje odvolací súd za vecne správny, pretože následkom nepreukázaného kumulatívneho naplnenia všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu je zamietnutie návrhu navrhovateľa.

Čo sa týka ďalších odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ v podanom odvolaní uviedol, že okresný súd porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, pretože pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení, pretože súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a ignoroval jeho žiadosť o odročenie pojednávania. Uvedená námietka navrhovateľa je nedôvodná. Navrhovateľovi okresný súd doručil písomné vyjadrenie odporcu k návrhu dňa 14.03.2013 (spolu s predvolaním na pojednávanie). Vo veci boli nariadené dve pojednávania, prvé z nich na deň 14.05.2013 bolo následne zrušené z dôvodu potreby rozhodnutia o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania. Ďalšie pojednávanie, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, bolo nariadené na deň 21.01.2014. Na pojednávanie bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, predvolanie prevzal dňa 06.11.2013. Z dátumov je zrejmé, že navrhovateľ mal čas takmer 8 mesiacov oboznámiť sa s písomným vyjadrením odporcu k jeho návrhu, a možnosť vyjadriť sa k nemu či už písomne alebo ústne na pojednávaní, na ktoré bol riadne a včas predvolaný. Nielenže bola zachovaná zákonom stanovená 5-dňová lehota na prípravu pojednávania, ale navrhovateľ mal oveľa väčší časový priestor na túto prípravu, mal možnosť pri nahliadnutí do spisu oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a to vrátane aj exekučného spisu, ktorý bol súčasťou spisu.

Neobstojí tvrdenie navrhovateľa uvedené v podanom odvolaní, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. a ignoroval jeho žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Ako už odvolací súd vyššie uviedol, okresný súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, no nedostavil sa. Písomným podaním žiadal o zrušenie pojednávania. Okresný súd po začatí pojednávania zistil, že sa nedostavili účastníci ani ich zástupcovia. Prečítal návrh na zrušenie pojednávania a skonštatoval, že žiadosť navrhovateľa je nedôvodná, a pojednával v neprítomnosti účastníkov a ich zástupcov.

Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, nariadiť na prejednanie veci samej pojednávanie a predvolať naň účastníkov konania (§ 115 ods.1 O.s.p.) a to tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Ak súd nariadi pojednávanie, môže vec prejednať v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka len vtedy, ak účastník nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Keďže účastník môže v konaní vystupovať aj prostredníctvom zástupcu (napr. zástupcu na základe plnomocenstva; § 22 a nasl. O.s.p.) má aj tento zástupca právo osobne sa zúčastniť občianskeho súdneho konania. O možnosti prejednať vec na pojednávaní v jeho neprítomnosti platí to isté, čo platí o samom účastníkovi konania. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednaná verejne a v jeho prítomnosti, nemožno chápať tak, že súd by nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie tohto práva. Možnosť prejednať vec v neprítomnosti účastníka(zástupcu) treba posudzovať vždy vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, pričom treba mať na zreteli, že zúčastniť sa pojednávania pred súdom je právom účastníka konania a to v každom štádiu postupného procesu, pokiaľ zákon neustanovuje inak, a ak na tomto svojom práve účastník trvá. Zákon nešpecifikuje, čo treba považovať za dôležitý dôvod, danosť ktorého bráni prejednať vec v neprítomnosti účastníka. Súd ale môže žiadosť o odročenie pojednávania posudzovať len z aspektu tých skutočností, ktoré sú prípadne uvedené v žiadosti o odročenie pojednávania.

V návrhu navrhovateľa na zrušenie pojednávania zo dňa 16.01.2014 uvedený dôvod zrušenia pojednávania (nedoručené rozhodnutie o vylúčení resp. nevylúčení sudcu) je nepravdivý, pretože z obsahu spisu vyplýva, že o námietke zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie, bolo právoplatne rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 23.10.2012 pod sp.zn. 6NcC/295/2012, podľa ktorého sudca Mgr. Marek Anovčín nie je vylúčený z prejednania a rozhodovania veci. Z doručky súdneho doručovateľa vyplýva, že predmetné rozhodnutie navrhovateľ oproti podpisu prevzal dňa 08.11.2012. Napokon toto potvrdil navrhovateľ vo svojom predošlom návrhu na zrušenie predtým nariadeného pojednávania. Zjavne toto rozhodnutie navrhovateľ nerešpektuje a ďalej za dôvod pre zrušenie pojednávania (aj pre odvolanie) považuje „definitívne“ vyriešenie otázky zámeny namietaného sudcu.

Odvolací súd v tomto smere poznamenáva, že o ústavnej sťažnosti navrhovateľa (na ktorú poukazuje až v odvolaní ako na dôvod dôležitý pre zrušenie pojednávania, ktorá však nebola v predmetnom návrhu na zrušenie pojednávania zo dňa 16.01.2014 ako dôvod pre zrušenie pojednávania uvedená) bolo v čase pojednávania a rozhodovania okresného súdu a aj v čase jeho návrhu na zrušenie pojednávania Ústavným súdom SR rozhodnuté, a ústavná sťažnosť bola odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. októbra 2013 č.k. II. ÚS 551/2013-11).

Z uvedených skutočností vyplýva, že v návrhu uvedený dôvod zrušenia pojednávania nebol dôvodný. Podľa názoru odvolacieho súdu v zhode s názorom okresného súdu riadne predvolaný navrhovateľ (splnomocnený zástupca) neuviedol žiadny dôležitý dôvod, pre ktorý by sa nemohol pojednávania zúčastniť. Okresný súd preto správne pokračoval v konaní. Navrhovateľovi nebolo postupom okresného súdu odňaté právo zúčastniť sa pojednávania, oboznámiť sa s obsahom spisu, zúčastniť sa vykonávania dôkazov a vypočuť si prednesy navrhovateľa a následne sa ak nim vyjadriť a prípadne navrhnúť a označiť a predložiť ďalšie dôkazy. Tohto práva sa navrhovateľ sám svoju neprítomnosťou na pojednávaní bezdôvodne vzdal.

Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z.z.. Z uvedeného dôvodu odvolací súd už uznesením zo dňa 23.10.2012 pod sp.zn. 6NcC/295/2012 právoplatne rozhodol, že sudca Mgr. Marek Anovčín nie je vylúčený z prejednania a rozhodovania veci. Nie je preto dôvodná námietka v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca.

Nepravdivé je tvrdenie navrhovateľa, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Poučenie o uvedenom procesnom práve a zároveň povinnosti mu bolo dané jednak písomne spolu s predvolaním na pojednávanie dňa 28.05.2013 a opakovane dňa 21.01.2014, ktoré riadne prevzal. Zároveň bolo dané sudcom ústne na pojednávaní, na ktorom sa, ako už bolo vyššie uvedené, bezdôvodne nezúčastnil.

Pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktoré okresný súd vo svojom rozhodnutí odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje on a odporca, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, väčšina odvolacích dôvodov navrhovateľa sa nevzťahuje na prejednávaný prípad, nezodpovedá skutočnému stavu, ide o cyklostylované návrhy a odvolania. Napríklad odvolací súd zistil, že nie je pravdou tvrdenie navrhovateľa v odvolaní, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, že sa odporca nevyjadril na výzvu súdu k návrhu, že sa vo veci nenariadilo ani neuskutočnilo ústne pojednávanie, že ústavný súd doposiaľ nerozhodol o ústavnej sťažnosti pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorého výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, že v čase meritórneho rozhodovania nebolo rozhodnuté o odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a pod..

Odvolací súd rovnako nezistil, že by okresný súd v prejednávaní veci použil nesprávne právne predpisy a preto rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.